

Arrest

nr. 204 645 van 31 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 september 2015 toe op Belgisch grondgebied en diende op 15 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(..)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier geboren in Bagdad (Irak). Sinds de jaren '90 woonde u samen met uw familie in jullie eigen woning in de wijk Jihad in Bagdad. In 2007 diende jullie hier te vertrekken omwille van het sektarisch geweld. Jullie verhuisden naar een huurwoning in Boubas, Samara (Salah ad-Dhin, Irak). Uw vader verkreeg in 2008 een ontheemdenkaart. In 2010, nadat de situatie terug veilig was in Bagdad, keerden jullie terug naar jullie woning in de wijk Jihad, Bagdad. Op de avond van 10 mei 2013 vielen twee à drie gemaskerde personen van een sjjiitische militie jullie woning binnen. U was alleen thuis en u werd geblinddoekt en uitgescholden. Ze beschuldigde u, als soenniet zijnde, ervan een terrorist en een moordenaar te zijn. U denkt dat u gearresteerd bent omdat u een soenniet bent die O.(...) heet. Ze doorzochten het huis en brachten vernielingen aan. U werd meegenomen naar een onbekende plaats en alleen opgesloten in een cel. U werd hier twee weken vastgehouden. Gedurende deze periode werd u ondervraagd, geslagen en mishandeld. U kon niets zien omdat u geblinddoekt was, maar u hoorde stemmen van andere personen die mishandeld werden en u hoorde ook van buitenaf sjjiitische oproepen tot het gebed. Na deze twee weken werd u overgebracht naar een andere plek. Later, na uw vrijlating kwam u te weten dat dit de centrale gevangenis van Bagdad, gelegen aan de Al Muthana luchthaven was. Hier werd u eerst drie dagen buiten aan prikkeldraad vastgebonden alvorens u naar een cel werd overgebracht, waar u soms alleen werd opgesloten, soms met twee à drie andere personen. U verbleef ongeveer tweeënhalf maand in deze cel. Er werd niet gepraat en het was donker in deze cel. Na ongeveer tweeënhalf maand werd u ondervraagd door een oude man in burgerkledij, hierna werd u overgebracht naar een grote zaal met zo'n tachtig gevangenen. Hier verbleef u ongeveer vier maanden. Tijdens uw opsluiting had uw moeder het ministerie voor Mensenrechten gecontacteerd om u terug te vinden. Uw moeder bezocht u in de gevangenis gedurende de laatste vier maanden van uw opsluiting. Op 18 november 2013 ontving u een brief waarin stond dat u was aangehouden op basis van artikel 4 van de anti-terroriswet, maar dat u onschuldig werd verklaard. Op 3 december 2013 werd u vrijgelaten en vertrok u meteen naar Boubas, Samara. U keerde niet meer terug naar uw woning in de wijk Jihad, Bagdad omdat u vreesde dat ofwel de overheid ofwel de milities u daar opnieuw zouden arresteren. U keerde nog twee keer terug naar Bagdad. Een eerste keer voor 10 maart 2014 om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen voor uw wettelijk huwelijk. In het kantoor waar u uw nieuwe identiteitskaart aanvraagde werd u aangehouden door politie in burgerkledij die u vroegen of u niet uit de gevangenis was ontsnapt of u geen schulden had. Na deze ondervraging mocht u verder beschikken. Op 10 juni 2014, wanneer uw huwelijksfeest plaatsvond, ging u opnieuw twee à drie dagen naar Bagdad. U vreesde dat als u tegengehouden zou worden aan een controlepost in Bagdad dat u opnieuw gearresteerd zou worden omdat u O.(...) heet. U besloot Irak te verlaten omdat de situatie er niet veilig was. Op 26 of 27 augustus 2015 reisde u vanuit Samara met de bus naar Turkije. Op 2 september 2015 nam u de boot naar Griekenland. U reisde verder over land naar België waar u op 14 september 2015 aankwam. De volgende dag vroeg u asiel aan. U vreest bij een terugkeer naar Irak problemen omdat u een soenniet bent die O.(...) heet en omdat u reeds gearresteerd werd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van het voorblad van uw paspoort; uw originele identiteitskaart; uw origineel nationaliteitsbewijs; kopieën van een vertaling van uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw; een kopie van uw huwelijksakte; een kopie van uw gelegaliseerde huwelijksakte en een vertaling hiervan; een kopie van een woonstkaart op naam van uw vader, uitgegeven in 2008 in de wijk Amil; een originele ontheemdenkaart op naam van uw vader, uitgegeven in 2008 in Samara; een kopie van een gerechtelijke akte gedateerd op 18/11/2013, waarbij uw vrijlating wordt bevolen; een kopie van een eigendomsakte; een kopie van een brief van het Iraaks Olympisch comité d.d. 25/5/2009 waaruit blijkt dat uw oom A.(...) A.(...) S.(...) verdwenen is; een kopie van de briefwisseling van het CGVS d.d. 8/5/2012 gericht aan uw broer M.(...) M.(...) A.(...) S.(...) M.(...) waaruit blijkt dat uw broer erkend werd als vluchteling; kopieën van een voorschrift voor een bril en een attest van een Belgische oogarts aangaande problemen aan uw ogen; en een kopie van een Turks medisch document betreffende de situatie van uw zoon.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er, gelet de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal, geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde arrestatie op 10 mei 2013 en de daaropvolgende gevangenschap.

Zo verklaarde u, wat betreft wie er uw woning binnenviel op 10 mei 2013, bij uw eerste gehoor dat er drie personen binnenvielen en dat u dan geblinddoekt werd. U dacht dat er nadien meerdere personen bijkwamen. (CGVS I, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u zes personen goed had kunnen zien alvorens uw geblinddoekt werd (CGVS II, p. 10-11). Bij uw derde gehoor verklaarde u echter dat u

het niet zeker wist en dat het misschien twee à drie personen waren die uw huis binnenvielen alvorens u te blinddoeken (CGVS III, p. 12). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u zich tijdens uw vorige gehoren misschien wel herinnerde met hoeveel uw belagers waren, maar nu niet meer en dat dit niet zo belangrijk was met hoeveel zij juist uw woning binnenvielen alvorens u werd geblinddoekt (CGVS III, p. 13). Deze uitleg is echter niet afdoende omdat dit geen verklaring geeft waarom u bij uw eerste en tweede gehoor duidelijke (tegenstrijdige) aantallen geeft over het aantal personen die u uw huis heeft zien invallen. Wat betreft wie aanwezig was in uw woning tijdens uw arrestatie op 10 mei 2013, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw moeder aanwezig was en dat zij vertelde dat er ongeveer tien à twaalf mensen het huis binnenkwamen en het doorzochten (CGVS I, p. 13-14). Bij uw tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk dat u zich niet meer herinnerde of uw moeder thuis was omdat alles zo snel ging en dat u dacht dat ze thuis was, maar niet op dezelfde plek als waar u gearresteerd werd. U wist niet of ze uw belagers had gezien, maar u gaf aan dat ze hen hoogstwaarschijnlijk wel had gezien (CGVS II, p. 10-11). Later tijdens datzelfde tweede gehoor verklaarde u dat uw moeder door uw belagers werd opgesloten in een kamer in uw woning (CGVS II, p. 18). Tijdens uw derde gehoor gaf u eerst aan dat u een fout had gemaakt tijdens uw vorige gehoor en verklaarde u dat uw moeder niet thuis was, maar met uw vader in Samara was voor een begrafenis (CGVS III, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, repliceerde u dat het incident al lang geleden is en dat u zich dit niet meer goed kan herinneren, u blijft er echter wel bij dat uw moeder niet thuis was (CGVS III, p. 14). Gevraagd naar waarom u nu zeker was dat uw moeder niet thuis was tijdens die inval van 10 mei 2013, antwoordde u dat u het haar gevraagd had (CGVS III, p. 14). Deze uitleg is echter niet afdoende omdat dit geen verklaring geeft waarom u bij uw eerste en tweede gehoor duidelijk verklaart dat uw moeder aanwezig was en dat er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van het feit of uw moeder al dan niet aanwezig was bij de inval van 10 mei 2013 in uw woning.

Voort verklaarde u wat betreft de plek waar u de eerste twee weken na 10 mei 2013 werd vastgehouden, bij uw eerste gehoor dat u een sjiitische azan (oproep tot gebed) hoorde alsook een latum (sjiitische gebedsritueel), afkomstig van een luidspreker van een sjiitische moskee (CGVS I, p. 14). Daarnaast hoorde u ook het openen van deuren, waardoor u veronderstelde dat er nog andere mensen gevangen zaten op dezelfde plek als u (CGVS I, p. 14). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat u geen geluiden van buitenaf hoorde, maar dat u tijdens uw ondervraging wel geluiden hoorden van andere personen die gefolterd werden en de stemmen van andere ondervragers (CGVS II, p. 12-13). Tijdens uw derde gehoor verklaarde u echter dat u toch de azan hoorde en dat u geluiden hoorde van personen die geslagen werden (CGVS III, p. 14). Geconfronteerd met uw wisselende verklaringen, repliceerde u in eerste instantie dat u drie keer hetzelfde had verklaard en dat u het misschien niet goed beschreven had (CGVS III, p. 15). Wanneer u opnieuw geconfronteerd werd met uw verklaring dat u tijdens uw tweede gehoor uitdrukkelijk aangaf dat u geen geluiden van buitenaf hoorde, antwoordde u dat u enkel vertelt wat u zich kan herinneren (CGVS III, p. 15). Dergelijke verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. U wierp tot slot op dat uw hersenen niet goed werken omdat u niet goed kan zien (CGVS III, p. 15). Dergelijke verklaring weet evenmin te overtuigen. Zo heeft u nooit eerder gewag gemaakt van het feit dat de problemen aan uw ogen een effect hebben op uw geheugen. Ook uw medische attesten ondersteunen uw bewering niet. Nergens wordt immers melding gemaakt van dergelijke beïnvloeding op uw hersenen/geheugen. Wat betreft uw overplaatsing naar de centrale gevangenis van Bagdad, verklaarde u aanvankelijk dat de situatie daar veel beter was en dat er geen foltering was noch werd u er geslagen (CGVS I, p. 15). Bij uw tweede gehoor verklaarde u dat u eerst drie dagen buiten werd vastgebonden aan prikkeldraad alvorens naar uw cel te worden overgeplaatst (CGVS II, p. 14). Bij uw derde gehoor verklaarde u dat u meteen naar uw cel werd gebracht wanneer u bij de centrale gevangenis van Bagdad aankwam (CGVS III, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u eerst dat u niet werd geslagen op deze plek (CGVS III, p. 18). Wanneer u nog eens geconfronteerd werd met uw verklaringen van uw tweede gehoor dat u eerst drie dagen aan prikkeldraad werd vastgebonden, repliceerde u dat dit klopt en dat u dit vergeten was te zeggen (CGVS III, p. 19). Het louter aanpassen van uw verklaringen wanneer geconfronteerd met tegenstrijdigheden, doet geen enkele afbreuk aan de voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Wat betreft uw opsluiting in de centrale gevangenis van Bagdad verklaarde u aanvankelijk, tijdens uw eerste gehoor, dat u eerst alleen in een éénpersoonscel werd opgesloten waar u niemand zag (CGVS I, p. 13, 15), bij uw tweede gehoor en derde gehoor verklaarde u echter dat u eerst samen met drie of vier andere personen werd opgesloten tijdens een periode van ongeveer twee maanden (CGVS II, p. 14 / CGVS III, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u zich niet meer herinnert wat u tijdens uw eerste gehoor had gezegd en dat u werd overgeplaatst naar een éénpersoonscel waar ook twee à drie andere personen werden vastgehouden (CGVS III, p. 19). Het louter aanpassen van uw eerste verklaring doet geen afbreuk aan de bovengenoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beweerde arrestatie van 10 mei 2013 en de daaropvolgende gevangenschap en mishandelingen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Bagdad in 2013, wat volgens u de aanleiding was voor uw verhuis naar Samara, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verhuis naar Boubas, Samara en uw verklaring aldaar te hebben gewoond.

Verder verwees u meerdere malen naar uw als soennitisch te identificeren naam, O.(...) als een reden om te vrezen voor uw veiligheid (CGVS I, p. 12/ CGVS II, p. 7, 10, 20 / CGVS III, p. 3, 5, 7, 21, 22). Vooreerst verwijst het Commissariaat-generaal naar volgende algemene achtergrondinformatie uit het 'Public theme report' van de 'Finnish Immigration Service' (dd. 29 april 2015), aangaande de 'Security situation in Baghdad – The Shia Militias' " ... However, it is difficult to know whether a person is Sunni or Shiite simply on the basis of their name. In Iraq there are Sunnis called Ali and Hussein and Shia called Omar, even though some sources suggest that even secular Shia parents would not name their children Omar, Abu Bakri, Othman or Aisha. Traditionally names such as Omar, Abu Bakr and Yazid are Sunni names while Ali, Hassan and Hussein are Shia names. ...". In het licht van deze informatie en rekening houdend met de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw aanhouding en opsluiting en met uw verklaring dat u nooit persoonlijke problemen ondervonden heeft ten gevolge van uw naam (CGVS III, p. 22), heeft u aldus geenszins uw vrees ten gevolge van uw naam problemen te kennen aannemelijk gemaakt.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd. U wierp voor het Commissariaat-generaal op dat u problemen heeft met uw zicht, wat overigens niet betwist wordt, maar dergelijke uitleg is evenwel onvoldoende als verklaring voor de vaststelling dat u over een aantal elementen die u wel kon waarnemen geen coherente verklaringen kan afleggen.

Gelet op de voorgaande elementen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat

en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat

IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw persoonsgegevens en die van uw familie worden niet betwist. Uw bezittingen en de gezondheidsproblemen van uw zoon staan evenmin ter discussie. De gerechtelijke akte betreffende uw vrijlating (bovendien, louter een kopie) heeft enkel bewijswaarde indien ze zoals hierboven opgemerkt kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Deze opmerking geldt ook voor uw huwelijksakte waarmee u wil aantonen na uw opsluiting in Bagdad in Samara verbleven te hebben. Het voorschrift en attest van uw oogarts tonen louter aan dat u medische problemen heeft met uw zicht, maar zijn niet van die aard dat zij eerder aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. De brief van het Iraaks Olympisch Comité betreffende A.(...) A.(...) S.(...) toont aan dat deze persoon vermist werd in 2009 en bevat gegevens die niet in twijfel worden getrokken. Deze brief laat geenszins toe te besluiten dat u persoonlijk actueel een risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Dezelfde redenering gaat op voor het feit dat uw broer in 2011 de vluchtelingenstatus kreeg. Elke asielaanvraag wordt immers op individuele basis en persoonlijke merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, §§2 en 4, 48/5, §§2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van het voorzichtigheids-, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker werpt op dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolgingen rechtvaardigt omdat hij een soenniet is die O. heet en als een terrorist wordt beschouwd. Hij wijst er tevens op dat hij geheugenproblemen heeft. Betreffende zijn gegronde vrees voor vervolging stipt hij aan dat hij in 2013 werd meegenomen door de sjiitische milities en werd opgesloten omwille van zijn soennitische achtergrond en behoort tot een stam die aan Daesh zou kunnen worden gelinkt. Zijn broer, zo vervolgt verzoeker, werd als vluchteling erkend.

Verzoeker haalt aan dat het behoren tot een bepaalde religieuze groep het risico op vervolging kan verhogen waarbij hij naar bepaalde rechtsleer verwijst. Verzoeker citeert een document van de Britse Ambassade in Bagdad van 12 augustus 2016 waaruit blijkt dat er aanvallen plaatsvinden van sjiitische milities op soennitische ontheemden en haalt opnieuw informatie aan van de Finse Immigratiedienst waaruit blijkt dat aan de illegale *checkpoints* soennieten grondiger worden gecontroleerd en dat de milities soms overgaan tot executies van soennieten. Uit het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende de terugkeer naar Irak besluit verzoeker dat soennieten door de sjiitische milities worden gevisieerd.

Aangaande de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker in een tweede middel dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onvoldoende actueel is. Verzoeker citeert een persbericht van 'AFP' van 16 februari 2017 betreffende een aanslag met een autobom en haalt een brief aan van 20 februari 2017 van de Ambassadeur van Frankrijk in Irak waarin gewag wordt gemaakt van een crisissituatie. Verzoeker haalt ook de cijfergegevens aan uit het UNHCR-standpunt van 14 november 2016 betreffende het aantal burgerslachtoffers en betwist dat er in Bagdad sprake is van een openbaar leven omdat er slechte hygiënische omstandigheden zijn en een gebrek aan toegang tot water, voedsel en medische verzorging en dat dit zeker geldt voor de ontheemden.

Verzoeker zet uiteen dat de sjiitische milities opereren in straffeloosheid en dat bepaalde leden van de milities infiltreren in het parlement en de regering. Hierbij verwijst verzoeker naar de wetgeving die de *Popular Mobilization Units* verheft tot een officiële instantie. Verzoeker besluit dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om naar Irak, en specifiek naar Bagdad, terug te keren.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij maakt middels een aanvullende nota van 2 maart 2018 een bijkomend stuk over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), met name de 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017.

2.2.2. De verzoekende partij maakt middels een aangetekende zending van 5 maart 2018 bijkomende documenten over aan de Raad, met name een overlijdensakte van dhr. S. A. van 16 oktober 2017 en een document betreffende de uitzetting van verzoeker uit de wijk al Jihad in Bagdad van 6 juli 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarin cijfergegevens worden weergegeven over het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en waarin een overzicht wordt geboden van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning leveren om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vermeldt de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing op een aantal tegenstrijdigheden waardoor geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde arrestatie en detentie in 2013. Zo legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het aantal personen dat binnenviel ter gelegenheid van zijn arrestatie en over de aanwezigheid van zijn moeder in het huis ten tijde van zijn arrestatie. Verzoeker voerde problemen met de ogen en daaruit voortvloeiende problemen met het geheugen aan, maar deze werden, zo stelt de commissaris-generaal, nooit eerder gemeld. In de beslissing wordt ook gewezen over de wisselende verklaringen van verzoeker over de geluiden die hij hoorde gedurende de eerste twee weken van zijn detentie en over de omstandigheden van zijn overbrenging naar de centrale gevangenis van Bagdad. Verder verklaarde verzoeker over zijn beweerde verblijf in de centrale gevangenis van Bagdad dat hij er alleen werd opgesloten terwijl hij later verklaarde samen met drie of vier andere personen te zijn opgesloten. Uit het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen in Bagdad in 2013, besluit de commissaris-generaal dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verhuis naar Samarra en zijn verklaringen aldaar te hebben gewoond.

Met betrekking tot verzoekers als soennitisch te identificeren naam O., wordt door de commissaris-generaal gesteld dat uit de landeninformatie blijkt dat het moeilijk is om op basis van de naam uit te maken of de persoon tot de soennitische, dan wel de sjiiitische strekking behoort, waardoor niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker omwille van zijn naam problemen zou hebben gekend. Verzoekers gezichtsproblemen worden door de commissaris-generaal niet betwist, maar vormen geen rechtvaardiging voor de gebrekkige verklaringen over de dingen die hij wel kon waarnemen.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar aan een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte merkt de commissaris-generaal op dat de door verzoeker neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet wijzigen.

2.5.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 26 van het KB CGVS aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Waar verzoeker zich in zijn middel beroept op het 'voorzichtigheidsbeginsel', lijkt hij in wezen eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

2.5.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurse kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. In zijn eerste middel herhaalt verzoeker zijn asielmotieven waarbij hij beweert te voldoen aan de criteria uit de definitie van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

2.5.7. Verzoeker beweert dat hij in 2013 werd meegenomen door de sjiitische milities en werd opgesloten omwille van zijn soennitische achtergrond. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers verklaringen over zijn arrestatie volstrekt ongeloofwaardig zijn. Ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker immers dat hij op 10 mei 2013 werd meegenomen door een sjiitische militie, dat hij 8 maanden gevangen zat en op 3 november 2013 werd vrijgelaten, louter omdat hij soenniet is (AD, stuk 19, Vragenlijst CGVS, 15 december 2015, vraag 5). De Raad merkt vooreerst op dat deze initiële verklaring intern tegenstrijdig is omdat de aangegeven duur van de detentie minder dan 6 maanden bedraagt in plaats van 8 maanden. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat er op 10 mei 2013 in aanwezigheid van zijn moeder bij hem thuis 3 personen binnenvielen, die, volgens de latere verklaringen van zijn moeder, deel uitmaakten van een groep van in totaal 10 à 12 personen, dat hij werd geblinddoekt en ontvoerd, dat het huis werd doorzocht en dat waardevolle dingen werden meegenomen (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 25 maart 2016, p. 13-14). Verzoeker verklaarde later dat er 6 personen in burger binnenvielen en dat er geen familieleden thuis waren op het moment van de arrestatie, maar dat hij twijfelde of zijn moeder al dan niet aanwezig was (AD, stuk 9, gehoorverslag CGVS II, 26 april 2016, p. 10-11). Tijdens het derde gehoor verklaarde verzoeker dat er 2 à 3 gemaskerde mannen binnenvielen en dat zijn moeder in Samarra was omwille van een overlijden (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS III, 16 februari 2017, p. 12). De Raad merkt ook op dat verzoeker blijkens zijn verklaringen geen duidelijkheid kan verschaffen over het motief of de concrete aanleiding van zijn brutale arrestatie. Volgens verzoeker werden algemene beschuldigingen geuit die aan alle soennieten werden gedaan en werd hem verweten een scherpshutter te zijn, wat onmogelijk is gezien zijn beperkte zicht (AD, stuk 14, gehoorverslag CGVS II, 25 maart 2016, p. 14), terwijl uit het neergelegde stuk betreffende zijn vrijlating blijkt dat hij verdacht werd van terroristische activiteiten, maar werd vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs (AD, stuk 22, Documenten, gerechtelijke akte vrijlating AZ, 18 november 2013). De commissaris-generaal stelde naar aanleiding van de verschillende gehoren ook vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde over de geluiden die hij hoorde gedurende de eerste twee weken van zijn detentie en over de detentie-omstandigheden in de centrale gevangenis van Bagdad.

2.5.8. In zijn middel stelt verzoeker enkel het volgende: *“Mijnheer heeft geheugenproblemen”*. Verzoekers blote bewering dat hij met geheugenproblemen kampt, die niet met enig begin van bewijs worden gestaafd, vormt geen rechtvaardiging voor de manifeste incoherenties in zijn verklaringen. Uit het dossier blijkt dat verzoeker een visuele handicap heeft (AD, stuk 22, Documenten, attest oogarts, 27 april 2016), maar deze kan evenmin rechtvaardigen dat hij telkens andere versies schetst van de gebeurtenissen op 10 mei 2013. Aangezien zijn arrestatie de kern van zijn asielaanspraak uitmaakt en de verklaringen hierover sterk uiteenlopend zijn, kan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de sjiitische milities.

2.5.9. Het gegeven dat zijn broer als vluchteling werd erkend, betekent niet automatisch dat verzoeker ook in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. De Raad wijst erop dat artikel 23 van de

richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht zouden hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat elke asielaanvraag op individuele basis en op persoonlijke merites wordt beoordeeld en dat verzoeker geen persoonlijke en actuele vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. De vertegenwoordiger van de commissaris-generaal bevestigt ter terechtzitting dat het gegeven dat zijn broer op 27 december 2011 als vluchteling werd erkend, los staat van het onderzoek van onderhavige asielaanvraag en er geen reden is om de beschermingsstatus van zijn broer uit te breiden.

2.5.10. In een aangetekend schrijven van 5 maart 2018 legde verzoeker bijkomende stukken neer, met name een stuk van de lokale raad van de al Jihad-wijk in Bagdad betreffende de uitzetting van een burger van 6 juli 2017 en een overlijdensattest van dhr. S. A. van 16 oktober 2017, beide met voor eensluidend verklaarde vertaling. Verzoeker verschaft bij deze documenten geen bijkomende uitleg, en stelt ter terechtzitting enkel dat zijn familieleden werden vermoord in het kader van het sektarisch geweld en dat hij uit Bagdad werd uitgezet. De Raad merkt op dat het document 'betreffende de uitzetting van een burger' op naam van verzoeker blijkt de inhoud op 16 juli 2017 werd opgemaakt op vraag van de betrokkene, terwijl hij reeds sedert midden 2015 uit Irak vertrokken is. Uit de overlijdensakte van dhr. S. A. kan de familieband met verzoeker niet worden afgeleid en kan evenmin worden bepaald dat zijn overlijden in verband kan worden gebracht met het sektarisch geweld. Rekening houdend met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 23, Landeninformatie, 'COI Focus' "*Irak : Corruptie en documentfraude*", 8 maart 2016, p. 7-8), waaruit blijkt dat nagenoeg alle documenten, met inbegrip van woonattesten en overlijdensaktes, worden vervalst, kan aan de authenticiteit van de overgemaakte documenten worden getwijfeld. Bovendien kunnen de stukken niet rechtstreeks in verband worden gebracht met het asielrelaas van verzoeker.

2.5.11. Waar verzoeker in zijn middel aanhaalt dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond een verhoogd risico loopt, blijkt uit de beschikbare landeninformatie inderdaad dat soennieten een verhoogd risico lopen op gerichte vormen van geweld, zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift beschrijft, en dat vooral ontheemde soennieten, die afkomstig zijn uit Anbar, geïsoleerd worden (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*", 25 september 2017, p. 30-31). Noch uit de verklaringen van verzoeker, noch uit de recente landeninformatie kan worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker blijkt geboren en getogen te zijn in Bagdad uit ouders die eveneens afkomstig zijn uit Bagdad (AD, stuk 20, Verklaring DVZ, 15 december 2015, persoonsgegevens), waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn soennitische achtergrond een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van meer gerichte vormen van geweld.

2.5.12. De kritiek van verzoeker in zijn tweede middel is hoofdzakelijk gericht tegen de beoordeling van de commissaris-generaal over de actuele veiligheidssituatie in Bagdad in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.13. Vooreerst merkt de Raad op dat in de actuele landeninformatie, die middels de aanvullende nota van de verwerende partij werd overgemaakt, nergens wordt ontkend dat er in Bagdad door IS nog steeds aanslagen worden gepleegd, die burgerslachtoffers eisen. Er kan echter worden getwijfeld aan de actualiteit van de cijfers die verzoeker in zijn tweede middel weergeeft, aangezien blijkt uit de meest actuele informatie dat het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016 (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 11-12).

De cijfergegevens betreffende het aantal burgerslachtoffers in Bagdad in januari en februari 2018 en het overzicht van de incidenten waarover op www.iraqinews.com werd bericht in de periode van 4 februari 2018 tot 4 maart 2018, die verzoeker in zijn aanvullende nota meegeeft (Aanvullende nota verzoeker), stemmen overeen met de informatie uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Uit de cijfers blijkt dat er inderdaad in Bagdad nog steeds heel wat burgerslachtoffers te betreuren zijn, maar dat de maandelijkse cijfers van vele honderden doden en gewonden gezakt is tot enkele tientallen en het aantal geweldsincidenten is gezakt van acht tot twaalf per dag tot minder dan drie per dag (Aanvullende nota

CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" 25 september 2017, p. 19-29). Verzoeker geeft in zijn aanvullende nota geen bijkomende uitleg bij deze cijfers. De Raad bekijkt deze cijfers in het licht van de landeninformatie die door de verwerende partij werd aangereikt en stelt vast dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de conclusies met betrekking tot het willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus' "*Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 25 september 2017) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een "*ramadanoffensief*" met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen, waarbij militaire tactieken worden gehanteerd, zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen, gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en de *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgangsverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De

voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Verzoeker heeft geen persoonlijke omstandigheden aangetoond die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Bagdad, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §§2, 4 en 5, 48/4, 48/5, §§2 en 3, 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN